

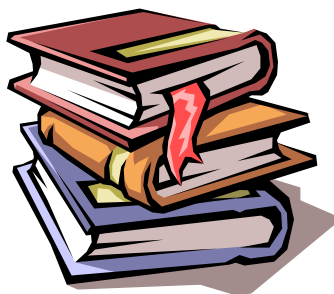
Vánoční besídka, Obrok, Závod tří vrchů ...

XVIII. ROČNÍK

LEDEN 2014

OBSAH

Vánoční besídka – Sůša	3
Výprava na Březník – Kapitán	4
Spaní v klubovně a laser game – Čára	5
Víkendovka Horažďovice – Čára	7
Skautky a světlušky v KH – Haník	10
Vičácká víkendovka – Áda	15
Šumavský vandr – Sportřák	17
Závod tří vrchů – Malina	19
Obrok	21
Podzimní oldskautské prázdniny – Yetti	23
Tříkrálová sbírka – Kikina	28

Vánoční besídka

Jako každý rok před Vánoci se v naší klubovně uskutečnila vánoční besídka. Letošní rok jsme ji uváděli já, Kostík, Madli a Vena. Sešli jsme se opět v hojném počtu. Celkem nás tam bylo cca 84. Jakmile se všichni usadili na svá místa, mohlo se začít. Nejdříve jsme se přivítali a předali jsme slovo Kozovi, který uděloval různá vyznamenání.

Jako první přišla na řadu vlčata, která si připravila velice zábavnou scénku o Spejblovi a Hurvínkovi. Měli to hezky připravené a moc se jim to povedlo. Mezi tím, co se šli připravovat jednotlivé oddíly, neminuly nás ani hry a různé soutěže. Po vlčatech přišly na řadu světlušky. Než se připravily, Bery s Jehli daly hru. Ty nejmenší, což je červená šestka, nás vánočně naladily básničkami a společně jsme si zazpívali koledy. Zelená šestka si zahrála na modelky. Řeknu Vám, že jim to opravdu seklo! Už bylo na čase, abychom viděli nějakou pohádku. Proto další na řadu přišli skauti s představením Mrazík. Měli

to velice povedené. Brr, z pohádky na nás přešla zima, a tak jsme se zahřáli tradiční říkankou „Otec Abrahám“, za doprovodu Rajčete a Křovího. Hned po skautech přišly na řadu skautky. Připravily si vystoupení „O zlatém kolovrátku“. Zjistili jsme, že ne každý příběh má dobrý konec. Roveři mají vždy nějaké překvapení. Letos si připravili méně známou pohádku „Jak princezny tancovaly“. Jako každý rok, nás pobavili oldskauti s pohádkou O Červené karkulce. Nebylo to ledajaké představení, ale měli to připravené jako stínové divadlo. O to více věrohodně vypadalo vše, co se v příběhu odehrávalo. Modrá šestka světlušek nás překvapila svým připraveným filmem na téma Vánoce. Na závěr jsme si opět navodili vánoční atmosféru s pomocí vlčat, která si připravila, také jako světlušky, básničky.

Besídka už je u konce a všichni netrpělivě čekáme, co nám ježíšek nadělil pod skautský stromeček. Tak zase za rok ☺ .

Sůša

Výprava na Březník

V sobotu 2. listopadu jsme měli skautskou výpravu. Vyrázili jsme směr Radkovice, kde jsme měli první úkol, zjistit nejvyšší popisné číslo domu. Poté nás Kulich vedl na Zelenou horu a při cestě jsme hráli hru bomba, medvěd, potopa, kterou jistě všichni znáte. Protože začalo pršet, rozhodli jsme vydat rovnou na Březník a Zelenou horu vynechat. Když jsme ještě byli v lese, Panda zakřičel „Medvěd“ a všichni se běželi schovat. Jak jsme ale vyšli z lesa, Kuba zjistil, že nemá mobil a tak jsme se vrátili ho hledat zpět do lesa. Díky tomu to zjistil i Dub. Kubův mobil nakonec našel Adam ale Dubův bohužel ne. Pokračovali jsme v cestě. Kousek od Březníku Panda řekl: "Kdo bude na Březníku poslední, tak má 3 trestné body, předposlední 2 , předpředposlední 1 a kdo jich bude mít nejvíc, tak rozdělá oheň (trestné body jsou i za bombu, medvěda a potopu). Nakonec rozdělávali oheň naši experti Kulich a Kuba. Sice to chvíli trvalo, ale nakonec jsme si opekli buřty,

někdo i své mokré ponožky (Vena a Adam) a Kulich specialitku těsto na oheň. Když jsme všichni dojedli, vyrazili jsme zpět k Příchovicím.
Konec

Kapitán

Spaní v klubovně a *LASER GAME*

Na dny 6. a 7. prosince si skauti naplánovali tradiční akci, která každoročně nechybí v programu skautského roku – spaní v klubovně. O šesté hodině večerní se tedy v klubovně sešlo 11 skautů (Jindra, Vojta, Kapitán, Langoš, Kulich, Áda, Pepa, Kuba, Jirka, Ninja a Marek) a 4 vedoucí (Čára, Panda, Vašek a Kája). Hlavní náplň první části večera byla věnována přípravě na kvapem se blížící vánoční besídka, a jelikož si každá družina stejně jako loni připravovala vlastní vystoupení, bylo rozhodně co dělat. Po dvou hodinách námahy následovalo odreagování v podobě spousty her, které si připravil Panda. Vašek s Kájou mezitím vyrazili připravovat krátkou noční hru po vsi s názvem „Hoňka za svatým grálem“. Po vsi byla ukryta řada indicií, po jejichž nalezení a správném pochopení byly družiny dovedeny za Svatým grálem, který se shodou okolností nacházel v místě, odkud vyráželi, v klubovně.

Mezitím se klubovna oděla do slavnostnějšího hávu a atmosféry, a to hned z několika důvodů. Především Kuba, který poctivě již na svém prvním táboře splnil nováčkovskou zkoušku a absolvoval svůj první rok ve skautském oddíle, v závěru tábora náhle onemocněl a neměl možnost složit slib. Příležitost tedy dostal nyní. Akci se bohužel nepodařilo z důvodu sněžení a prudkého větru uskutečnit venku u ohně, ale i tak byla atmosféra důstojná. Dále se pak po půl roce v našem oddíle zabydleli i nováčci a tudíž přišel čas, aby se i oni stali plnohodnotnými členy. Rádci a celé družiny tak mezi sebe oficiálně přijali Krahujce Marka a Martina a Ostříže Kulicha a Tomáše. A pak jsme již u čaje pouze hodnotili, co je za námi a plánovali, co je před námi ☺. Před spaním jsme si pak ještě vyzkoušeli, jaké je to dohadovat

se v parlamentu a obsadit svými členy celé předsednictvo a pak skočili do prostředí italské mafie, což vlastně není až tak daleko.

Ranní brzký budíček všichni nesli nelibě, ale bylo třeba ještě před odchodem uklidit klubovnu. Pak nás čekal přesun skrz sněhovou chumelenici do Přeštic na nádraží a odtud do Plzně. Zde jsme se po krátké vycházce přesunuli do bazénu na Slovanech, kde nás doplnil Rajče a zaskočily závody, ale hodinku před jejich začátkem jsme si ještě stihli zaplavat. O pobavení v šatně se postaral Kulich, který ačkoli s pro ně i vracel, nemohl najít plavky. A tak jako správný tvrdák společně s vedoucími absolvoval hodinu střídavě v páře a sprše. Plavky následně našel při odchodu v kapse u bundy. Ve vstupní hale bazénu jsme se občerstvili a poté vyrazili tramvají směrem k vrcholu dne –

laser game.

Pokud se ptáte, co je to laser game, tak je to ve stručnosti hra, ve které dostanete vestičku, na které vám svítí terče na zádech, hrudi a ramenou, a laserovou zbraň a s ní pak běháte v potměném černém bludišti plném blikajících světél a fosforeskujících pruhů a společně se svými parťáky lovíte příslušníky druhého týmu. Musím říci, že jsme se všichni skvěle „vyblbli“. Dokonce jsme i uspořádali turnaj, ve kterém v prvním utkání porazili Ostříži Krahujece a následně si sice těsně, ale přeci v druhém utkání poradili i s týmem vedoucích. V posledním klání pak v souboji o stříbrnou medaili vedoucí zabojovali a porazili Krahujece. První tedy skončili ostříži, druzí vedoucí a bronz brali Krahujci.

Pak nás již čekal pouze tramvajový přesun na hlavní nádraží, vyplenění místní pizzerie, kde Kuba bezezbytku využil stokorunu, kterou našel pod gaučem na laser game a cesta vlakem domů. Akce se jistě vydařila. Po motokárách jsme vyzkoušeli další z „moderních zábav“ a pro odregování můžeme jen doporučit. I když se u toho trochu zpotíte ☺.

ČÁRA

Víkendovka Horažďovice 10. – 12. 1. 2014

První akci v novém roce 2014 absolvovali skauti hned o druhém lednovém víkendu. V počtu deseti skautů (Vojta, Langoš, Tomáš, Kulich, Adam, Pepa, Kuba, Ninja, Jirka a Marek) v doprovodu Čáry, Pandy, Vikyho a Vaška jsme vyrazili do klubovny horažďovických skautů, poeticky nazvané Domeček. Naše nové útočiště rozhodně nebylo několikahvězdičkovým resortem ala Kašperské Hory, naopak „oldskůl“ v podobě klasických kamen na dřevo, vody v barelech a suchých záchodů sliboval akci pouze pro tvrdé chlapy. Ačkoli mělo jít původně o akci za sněhem, celý víkend nás provázelo převážně krásné slunečné počasí s velmi přijatelnými teplotami ideálními pro výlety do krajiny.

Cesta vlakem proběhla v klidu za pomoci mobilních telefonů a dalších herních zařízení. V Horažďovicích na nás již nečekaně na

nádraží čekal místní vedoucí střediska a společně s jeho bicyklem značky Ukrajina nás doprovodil až do místní klubovny (cestu jsme i tak měli dokonale nastudovanou a zabloudili bychom maximálně dvakrát). Skauti s Vaškem se zabydleli v podkroví, které slibovalo větší přísun tepla. Já a Panda jsme vzali zavděk spodní místností s kamny, a ujali se tak role nočních topičů. Viky pro větší klid a komfort zvolil vedlejší klubovnu. Večerní program se nesl ve znamení řady soutěží, které si pro skauty připravil Viky. Úkolem skautů bylo například zkonzumovat burák bez použití rukou a pro zpestření následně pouze za použití hlavy. Nebo dostali za úkol zařídit, aby jeden z jejich členů po vzoru princezny Koloběžky dorazil ani pěšky ani na voze, ani obutá ani bosý, ani učesaný, ani rozčuchaný a ani oblečený, ani nahý. S blížící se půlnocí jsme se pak přesunuli ven, kde v rozlehlém parku, který ke klubovně přiléhá a který místním skautům můžeme závidět, proběhla akční noční hra Prachárna v režii Vaška. Pak jsme se již všichni unaveni (rozuměj my vedoucí) přesunuli do tepla našich spacáků a načerpávali síly na další den. Skauti si pochopitelně večerku tradičně prodloužili.

Po sobotní snídani jsme připravili své outdoorové vybavení a vyrazili na dalekou cestu až na hrad Rabí. První zastávkou byl však jiný

hrad, nebo spíše zřícenina, a to Prácheň. V průběhu cesty podél řeky Otavy, za krásného počasí a na krásné rovince bez kopců jsme si zahráli

i několik her. Skauti střádali body v honičkách, snažili se na někoho nepozorovaně připnout tradiční kulík a navíc celý den nesměli vyslovit slova „ano“, „jo“ a ne. Na Rabí jsme si dali přestávku na odpočinek a občerstvení. Vzhledem k tomu, že je leden, byl hrad pochopitelně zavřený, i když v počasí, které panovalo, by si na hrad jistě našla cestu řada návštěvníků. Cesta zpět po druhém břehu řeky byla stejně idylická a překvapivě, i když probíhala po neznačených cestách, ani jednou jsme nezabloudili. Do klubovny jsme se vrátili již téměř za tmy a po výkonu kolem 22 kilometrů v místní improvizované kuchyňce za vůně řady instantních přípravků připravovali večeři. I o sobotním večeru na skauty čekal nabitý program. Nejdříve se vžili do role železničních magnátů koncem 19. století a snažili se propojit co nejvíce českých měst železniční tratí. Jako nejúspěšnější se ukázali Marek a Jirka, zvaní Moraváci, kteří z Českého Těšína kolonizovali skoro polovinu republiky. Jak se zpívá ve známé písni Jarka Nohavici – z Těšína vyjíždí vlaky co čtvrt hodinu. Následovala další z nočních her spojená s šifrou pod vedením Pandy. Po náročném dnu se všichni do spacáků těšili o poznání více než v pátek.

Na nedělní dopoledne již byla naplánována pouze návštěva místního aquaparku, kde se za zakoupené dvě hodiny všichni dosytosti vyřádili na tobogánu a v divoké řece. My starší preferovali vířivku, i když je pravda, že jednou jsme do divoké řeky udělat rozruch také vyrazili. Po návratu jsme už pouze obědvali a uklízeli, i když jsme samotnému úklidu dle slov místního vedoucího střediska moc dávat nemuseli, protože v klubovně panoval nepořádek už při našem příjezdu. Krátce před jednou hodinou jsme v pořádku předali klíče a v klidném tempu vyrazili na místní vlakové nádraží. Kolem třetí hodiny jsme pak mohli všichni v pořádku celou úspěšnou akci na přeštickém nádraží ukončit. Sníh se sice nekonal, ale i tak jsme si víkendovku užili.

ČÁRA

Skautky a světlušky v Kašperských Horách 22. – 24. 11 2013

V pátek 22. listopadu se na vlakovém nádraží v Přešticích sešlo pět skautek a neuvěřitelných dvacet světlušek. K tomu ještě krotitelky☺ Sušenka, Martina, Kikina a já. V půl páté nasedáme do vlaku. Panu průvodčímu ukazuju všechny svěřence, abychom mohli zaplatit požadovanou sumu za cestu. S panem průvodčím dáváme cenu po několika pokusech dohromady a oba doufáme, že jsme se při počítání před tím druhým příliš neshodili. Počty zkrátka nejsou žádná legrace. V Klatovech přeseďme na lokálku, která nás má svézt do Sušice. Ve vlaku se nám několik cestujících s chápavým výrazem ve tváři svěřuje se svým obdivem nad kočírováním tolika neposedných dětí. Než na to zareaguju, vzpomenu si na tábor, kdy jsem měla na starost vlčata, a pak v klidu odpovím “To nic není.” V Sušici přecházíme z vlakového na autobusové nádraží, což je asi 20 m. Tam by měl za dvacet minut dorazit námi najatý autobus. Podmiňovací způsob jsem samozřejmě neužila náhodou: řidič jednoho autobusu totiž vylézá ven, a protože není pochyb o tom, že jsme Ta skupinka, nám oznamuje, že to celé kdosi popletl o hodinu a že ten najatý autobus už tu byl před hodinou. Ale jako že v pohodě, že máme chvilku počkat a že sem pro nás nějaký ten bus už jede, jen ať se prý nenecháme vyvést z míry, poněvadž bude o něco menší než autobus, kterým jsme měli jet původně. To je mi trochu podezřelé, znám totiž jen dva typy autobusů – ten normální, a ten o něco menší, kam se ale v pohodě musíme vejít. Ale co, říkám si, co já vím o tom, kolik velikostí autobusů ČSAD má. Chvilka se protahuje na 50 minut. Během této doby zažiju malé dobrodružství s panem řidičem v autobuse: prý abychom se nezdržovali placením a vyřizováním dokladu v tom autobusu, který má pro nás přijet, udělá mi službičku a prý to vyřídíme teď spolu. Světlušky a skautky čekají s Martinou a Sůsou na zastávce, já lezu k panu řidiči do autobusu a hodlám mu zaplatit, přestože nás má vést někdo jiný. Neptejte se mě, co mě k tomu vedlo, prostě jsem důvěřivá holka a on je přece profesionál od

ČSAD – má to napsáno na busu. Pan řidič odhání zvědavé světlušky a zavírá dveře, prý abychom se slyšeli. Jsem lehce nervózní. Na nádraží kromě nás nikdo. K tomu mě ještě dorazí otázkou s úsměvem na rtech jak to, že taková hezká holka nemá v pátek večer lepší program než hlídat děti... Otáčím se po Martině, světluškách a všech ostatních, abych je naposledy spatřila... Ba ne, takový drama to nebylo, ale byla to úleva, když jsem po dobrých 15 minutách vylezla z autobusu s 2metrovým lístkem v ruce... Úlevu vystřídalo rozčarování z dlouho všemi očekávaného autobusu, který právě přijíždí. Víte, jak vypadá ford transit? Tak to bylo přibližně vončo. Žádný nápis ČSAD, ale červené vysloužilé cosi. Dvacet osm lidí se tam teď mělo nasoukat. S 28 krosnami. Pan řidič je na rozdíl od nás v klidu. Sedí za volantem

a mlčky nás pozoruje. Ukazuju mu lístek, spolu s Miki tlačíme dozadu jednu světlušku za druhou, přimačkáváme na ně krosny, sešoupáváme je k sobě, děláme, že neslyšíme, když si stěžují, že mají skřípnutou nohu nebo ruku, natož abychom vyslyšely jejich žadonění o pití. Vešlo se nás 20! Pro ostatní musí z Kašperek přijet auty Koza a Kikina, kteří

již během naší dosavadní cesty stačili z Příchovic dorazit na chalupu a dopravit tam vše potřebné k jídlu a programu. V pochybném dopravním prostředku (jistě neoficiálním vozítku autobusových drah) se nedalo ani hnout a pomalu ani dýchat a při představě, že bude muset auto prudce zabrzdit a Miki stojící vedle mě proletí oknem, si začínám říkat, kde že se vlastně stala chyba... To si neumím ten, s kým Kiki telefonovala ohledně naší objednávky na bus, zapsat správný čas na kus papíru ??? Asi nikdy nezapomenu na oblažující pocit při pohledu na kašperskohorské náměstí, kde pan řidič zastavuje. Myslím, že i on si trochu oddechl. Vyhazujeme spolu s Miki střídavě jednu světlušku a jednu krosnu ven, máváme odjíždějícímu červenému „autobusu“ a už se všichni všemu jen smějeme, poněvadž víme, že mimořádné situace přinášejí mimořádné zážitky.

Je večer kolem osmé a jsme v plné sestavě. Po večěři z vlastních zásob je pro světlušky nachystán noční program, který již v týdnu nachystaly skautky. V blízkém lesíku čeká na skupinky světlušek Ježibaba, která trdluje s koštětem, Víla Amálka, která tančí po paloučku... Úkolem světlušek bylo poznat pět milých a hodných pohádkových postav, ovšem některé se slzičkám prostě neubránily. V chalupě jsou ovšem hrdinkami už úplně všechny a z dobrého pocitu, že překonaly svůj strach ze tmy, si berou za odměnu bonbon. Jsme hezky pohádkově naladěné, a tak si světlušky vyslechnou ve svých postýlkách ještě pohádku na dobrou noc.

Ráno snídáme chleba s marmeládou, balíme na výpravu. Skautky s vůdcem střediska Kozou a dnes již zástupcem střediska Čárou vyrážejí na Javorník. Skřítek tou dobou sloužil na přeštické záchrance a také Madli ani Indi tento víkend nemohly. Protože by ale byla škoda, aby skautky přišly o plánovaný šumavský víkend, bylo pro skautky přichystáno na tuto výpravu několik úkolů, jejichž cílem mělo být sebezpřekonávání, odolávání, zkrátka úkoly vyžadující značnou vůli. Byla jsem přesvědčena, že ani pod dohledem Kozy a Čáry, nemohou skautky všechny úkoly splnit, byť byly dobrovolné. Jak jsem ale večer byla překvapená, když jsem se dozvěděla, že úkoly splnily do jednoho úplně všechny! Abych byla konkrétní, jedním z úkolů bylo např.: vymáchat si bosé nohy v potoce (teplota vzduchu byla 2 stupně nad

nulou) nebo se vrátit z pořádného právě vyšlapaného kopce zpět a vyjít jej znovu. Úkoly byly rozmanité, skautky vám o nich určitě rády povypráví. Byla smůla, že všichni vylezli na Javorník, těšili se, že si dají něco dobrého teplého v místním Občerstvení a vylezou na rozhlednu, ale jak už to někdy bývá, ani jedno se nekonalo. Občerstvení zavřené, rozhledna též, viditelnost díky husté mlze, která se statečně držela celý den, tak asi 10 metrů. Skautky se vrátily do chalupy po 25kilometrovém výletě jak se patří vyřízené, ale plny zážitků. Na zážitky ovšem nebyla nouze ani u světlušek. Ty vyrazily společně se Sušenkou, Kikinou, Martinou a mnou na stezku zlatokopů v Amálině údolí. Též jsme bojovaly s hustou mlhou, která chvílemi přecházela v jemný a velmi protivný deštík. Ovšem radost, s jakou světlušky objevily první přístupnou štolu, by zastínila i pořádný liják. Cestou zlatokopů,

jak se jmenuje naučná stezka, nebyla jen cestou, na které se v dotyčných místech kdysi dolovalo zlato, ale byly tu skutečně štolu přístupné k nahlédnutí. Radost, s jakou holky vždycky objevily novou štolu, nás vážně těšila. Bylo jim najednou jedno, že kvůli tomu musí

z kopce do kopce, šplhat na skálu (mokrou), bylo jim jedno, že tu štolu vůbec neznají, že neví, kam vede a že je tam úplná tma. Neznaly strach. U každé štolky se chtěly fotit a vůbec jim to přišlo děsně dobrodružné. Taky bylo.

Ty unavenější zamířily pak v Kašperských Horách do chalupy a ty, co měly ještě sílu, se vydaly kus za město ke starému hřbitovu a kostelu sv. Mikuláše.

Večer pro nás již trochu odpočínuté skautky uvařily francouzskou polévku z vlastních surovin. Slaninkou nešetřily. A ta, co jim zbyla, snědly jen tak. Aby toho na ně nebylo ten večer málo, připravili pro ně Koza s Čarou noční hru, po které si musely jít holky umýt obličej a vlasy od mouky. (Ty vlásky měly po výpravě čerstvě umyté☺). Světlušky se bavily hrami, které plnily po skupinkách. Chodily po stanovištích, kde si zahrály např. Kufr, skládaly levou rukou sirky do krabičky na čas, ochutnávaly poslepu různé „dobroty“, které pro ně nachystala Sůša, běhaly pro lístečky, na kterých byla rozstříhána různá přísloví, atd. Na závěr večera jsme všichni zpívali při kytarě a zaslouženě odpočívali. Před spaním čekal světlušky opět večerníček z knížky pohádek a skautky jsme my starší zaučovali v báječné a již dlouho opomíjené bravurní a úžasné hře zvané Mafie. No co myslíte, nejnadšenější jsem z toho byla samozřejmě já.

V neděli dopoledne už nás čekala jen společná vycházka na Kašperk - vždyť co by to bylo za návštěvu Kašperských Hor bez návštěvy hradu. O vyvedený zážitek se postarala Julča, která se pořád loudala, ale když jsme si všichni dali na jednom místě pauzičku, Julča se rozhodla, že půjde dál a nakonec nás o tolik předběhla, že jsme ji museli hledat. Dobře to dopadlo. Julča i všichni ostatní se vracíme zpět do chalupy dát si obídek. Světlušky po cestě velice dobře zabavuje Čára, po kterém lačně jdou, vlastně dokonce běží. No holt je vidět, že je mladej, hezkej a že má prostě daleko víc energie než my o pár let starší kusy.

Haník

Vlčácká víkendovka

V pátek 22.11. si vlčáci dali (beze mě) sraz na přeštickém nádraží v 17:00. Já měl mezitím bojový úkol, a to převzít klíče od klubovny v Plzni. Klíče jsem převzal a když odjel Luky (správce klubovny), volal mi Rajče s dotazem, kde přesně je klubovna. Dotaz jsem zodpověděl a vydal se vlčatům s Rajčetem a Špuntem naproti. Netrvalo dlouho a všichni jsme se sešli. Doplazili jsme se do klubovny, vybalili věci, rozložili si spací místa a zkoukli, kde co je. Poté nás čekala večeře, kterou nám z domova připravily maminky. Mezitím přijel Prach se zásobami na víkend, takže jsme se rozhodně nenudili. Když nebylo co dělat, vytáhli jsme asi tři sady člověče nezlob se a hrálo se. Kdo nechtěl, měl možnost jít si stavět z kostek. V deset hodin nás čekalo čištění zubů a zalehnutí do spacáku kde jsme všichni podlehlí únavě.

V sobotu ráno jsme si k snídani dali buď rohlíky s máslem nebo máslem a džemem. Poté jsme se sbalili a vyrazili směr tramvaj. Tramvají linky 1 jsme dojeli na Bolevec a odtud jsme se vydali na vrch Krkavec. Cestou nechyběly hry jako například starý známý kolík, nebo bomba. Kolem půl jedné se před námi objevila rozhledna a nám bylo jasné, že Krkavec je nedaleko. Na vrchu jsme vybalili buřty a šli rozdělat oheň. Vzhledem k nepříznivým povětrnostním podmínkám nám to trvalo dlouho, ale s pomocí Rajčeho jsme to zvládli raz dva. Najedli jsme se, zadupali oheň a šli zpět do Plzně. Po příchodu do ní, jsme si tak trochu spletli konečné tramvají a místo na Bolevec jsme přišli na Košutku. To však nevadilo, protože naštěstí tato dvě místa nejsou od sebe příliš vzdálená. Z Bolevce jsme jeli zase na Slovany, přišli do klubovny, dali si gulášovku a mohli se začít balit do bazénu. Tam se všechna (nejen) vlčata těšila, takže netrvalo dlouho a plavali jsme, jako kdyby bylo léto. Zde jsme se všichni pořádně vyblbli (zvláště při jízdě na tobogánu) a pak šli zpět ke klubovně. Tam nás čekaly výborné těstoviny se sýrem, kečupem a masem. Pak jsme umyli nádoby a zase hráli člověče nezlob se.

Druhý den jsme si museli přivstat, protože už v půl deváté jsme odevzdávali klíč od klubovny.

Všechna vlčata si však zvládla rychle sbalit věci a něco kolem půl desáté jsme jeli trolejbusem ve směru na Prazdroj. Zde nastal přestup na trolejbus k Techmanii.

Tam jsme navštívili 3D planetárium a někteří měli možnost usednout do gyroskopu, což

si myslím, že je docela dobrý zážitek. Poté jsme vlezli do modelu Slunce, ve kterém jsme shlédli dva 3D filmy. Vlčata byla očividně nadšená, ovšem my neměli času nazbyt a rychle jsme museli jít na Plzeň- zastávka, ze které nám měl jet vlak. Tam jsme naštěstí přišli s 15minutovou rezervou, takže jsme stihli ještě dát si sváču. Poté jsem se odtrhl od ostatních a vydal se na tramva, j která mě odvezla domů. Troufám si však říci, že vlčata dorazila do Přeštic k maminkám spokojena a plna nových zážitků :-).

Áda

Šumavský vandr 2013

Opět po roce se uskutečnil další ročník oblíbeného šumavského vandru. Sraz byl v ranních hodinách na přeštickém nádraží, kde jsme se sešli ve složení: Čára -jakožto zakladatel a nejzkušenější člen výpravy, Čudla – zatím nepokořený výherce vandrovské etapové hry a Špunt – jediná odhodlaná žena, pro kterou žádný kopec není překážkou. Později se k nám s velkým zpožděním přidala nerozdělitelná dvojice Jágr s Křovím, kteří přes noc poznávali vysokohorský život v Železné Rudě, a tak dorazili až k Michalovi do Prášil, unaveni, v dobré náladě a místní autobusovou dopravou.

My, kteří si raději užívají vysokohorský život v přírodě, jsme si vychutnávali cestu vláčkem a kochali se místních krás.

Po příjezdu do Alžbětína nás přivítala jasná obloha s rozpálenými paprsky slunce, které jako by nám chtěli říci, že dnešní cesta na Polom nebude vůbec snadná, a jak jsme se později přesvědčili, tak také nebyla. Rtuť na teploměru se v ranních hodinách blížila k tropické 30, a tak jsme se nechali zchladit v místní výborné restauraci na pravidelné vandrovské snídani, která všem velice pomohla. Poté následoval již zmíněný výšlap na Polom. Cesta byla rozpálená a z triček tekly potoky potu. Čudla se Špuntelem tradičně nasadili svoje vysoké tempo a já s Čárou jsme se vzhledem k častým zastávkám drželi v pozadí. Pod vrcholem Polomu proběhla menší přestávka, ale už bez Čudly a Špunta, kteří svým rychlým tempem nejspíš byli na naší konečné stanici Nová Hůrka.

Po sestupu z Polomu k jezeru Laka jsme s velkou radostí potkali Špunta, jak na zdejší lavici rozbaluje svůj oběd. Po skvělém obědě a kocháním se na zdejší překrásné turistky (teď mluvím hlavně o Čárovi), jsme se vydali do naší cílové stanice, kde na nás už čekal bratr Čudla. Večer probíhal v duchu karetní hry a poté jsme se vydali ke svému 3 km vzdálenému nocovišti na Staré Hůrce. Ráno nás probudili opět v takhle brzkou dobu rozpálené paprsky slunce a k tomu miliony otravných mušek. Rychle jsme si zabalili své věci a vydali se do Prášil. Po cestě někteří naši členové pociťovali menší dehydrataci, a tak zásoby vody brzo docházely. Špatně na tom byl bratr Čudla, a to z důvodu

nekvalitní obuvi. Nutno dodat, že to byl on, který se nám ve vlaku smál, jak si do tohohle tropického počasí bereme pohorky, kdežto on má tenisky... Po příchodu do Prášil jsme navštívili místní a již tradiční zastávku v restauraci U Michala, kde jsme nabírali sil do závěrečného výšlapu na Poledník. Čudlovo tenisky způsobily, že jejich majitel nebyl schopen dále pokračovat v dalším a závěrečném výšlapu, ale to jsme mu nakonec rozmluvili. V průběhu občerstvovací akce se k nám přidali s velkým zpožděním (bylo nám vysvětleno, že Jágr spadl v Rudě do potoka, a tak jim ujel autobus) již na začátku zmíněný Jágr a Křoví a ve veselé náladě se pokračovalo na Poledník. U Prášilského jezera některým jedincům docházely síly a to hlavně Křovímu, ale po krátkém osvěžení v místním jezeře probíhala cesta na Poledník celkem v poklidu. U pohraniční strážní rozhledny jsem se pokochal nádherným výhledem a vzhledem k náročnosti terénu, co se za den prošlo, jsem si šel lehnout.

Ráno jsem vstal jako první a šel jsem si udělat snídani. Po cestě jsem potkával další členy naší výpravy, jak jsou zavrtaní do spacáku a nejspíš mají ještě půlnoc.

Cesta z Poledníku byla oproti předchozím dnům nenáročná a každý z nás si užíval poslední chvíle v této nádherné divoké přírodě. V Prášilech jsme se zastavili na tradiční nedělní kachnu se zelím, kde nás navštívil Šat, který se byl projet na své motorce. Poté jsme plni zážitků jeli zpátky ke svým domovům a každý s pocitem, že příští rok tuhle nádhernou akci podnikneme znova.

Sport'ák

Závod tří vrchů – extrémní závod dvojic

Již tradičně je první listopadový víkend ve znamení Závodu tří vrchů tentokrát v Kravařích 278 m.n.m. (Ústecký kraj). Já a můj sparing Kachna jsme se tohoto závodu zúčastnili poprvé, ale ostřílený kusy jako Rajče s Prachem, vodníci Čára a Čudla (vysvětlení viz níže ☺) a Džery s Houbou (Klatovy) drtí tento závod již po několikáté.

Výběh byl v 5 h ráno po skvělé noci, kdy spí všichni účastníci v jedné

tělocvičně a dost často se z ní linou různé zvuky či pachy. Dle azimutu, který nám byl zadán, jsme se vydali na Starosti 551m.n.m. na I. stanoviště - Hod vlašťovkou. Dostali jsme dva listy papíru a měli jsme za úkol

složít vlašťovku a dohodit co nejdál. Když jsem v 6 ráno pronesla, že jsem vlašťovku v životě neskládala, Kachna mě uzemnila tím: „Ještě, že skládám ubrousky na vánoční tabuli“. Bylo to vidět. Hodili jsme sotva 0,5m. Mám štěstí, že mám tak kreativního sparinga. Odcházíme a v dále slyšíme Rajčeho bufák, jsou nám v patách.

Následuje cesta na Strážný vrch 601m.n.m. Svítalo, všude mlha a my mířili na rozhlednu. Po cestě lehké pobavení pro diváky, kdy se mi zamotala hůlka mezi nohy a letěla jsem parakotoulem přímo na úsměv se slovy při vstávání: „Nemáte někdo papírový kapesník?“ Zvedla jsme se a se slušnou batikou a kulhavým krokem jsme došli na

II. stanoviště - Hlavalam. Pomocí barevných čtverečků jsme měli složit Z3V. K tomu foukal vítr, půlka papírků odlítna a ta druhá nešla odlepit, prý to nebylo připraveno do vlhkých podmínek.

Další cílový bod byly Stružice 235 m.n.m. Když mi to chtěl Rajče ukázat na mapě, zjistil, že mapa je na rozhledně. Takže čauky mňauky a my jdeme dál zkratkou bez nich. Jen tak pro informaci, ta zkratka nebyla zas taková zkratka, jak jsme si původně mysleli a k tomu jsme měli ještě pěkně mokré nohy.

Ve vesnici Stružice III. stanoviště – Lodě. Vzali jsme si loď, nandali všechny věci do barelů, Kachna fikaně přivázala i hůlky, což trochu Čára s Čudlou podcenili a úkol zněl jasně. Jet po proudu až k jezu, kde na bojce byla zvířata od 1 do 9. Dle našeho startovního čísla, jsme měli zjistit, co jsme za zvíře. Např. číslo 45 = 4 mamut, 5 slon. Náš tým Mamutoslon. Největší sranda ale byla ta, že jsme měli jet 3 km proti proudu. No, klidná řeka to zrovna nebyla. Mohl by o tom vyprávět Čudla s Čárou. Nerada bych to rozmazávala, ale už v 16 h seděli v hospodě na guláši se ztrátou hůlek (Čára jednu zachránil) a sušili věci. Noooo... smáli jsme se všichni dost. Díky kluci! Dojeli jsme do Horního Dvora 238 m.n.m a měli jsme pokračovat na Kolný 563 m.n.m.

Čekalo nás IV. stanoviště - Jákobův žebřík. To je taková specialitka, která prověří motoriku a spolupráci. Stupně jsou od sebe vzdáleny cca 2 m a žebřík je vysoký cca 9 m. Byli jsme jištěni celotělovým úvazkem a úplně nahoře jsme měli udělat holubičku. Vzhledem k tomu, že jsme měli na horní příčku problém i dosáhnout, lezlo se většinou po sparingovi. Každý na to šel jinak. Někdo hypnotizoval strom před sebou, někdo objímal sparinga zabahněnými botama kolem krku, někdo dostal botou rovnou do obličeje. Vynikající podívaná řekla bych. Mlhou jsme si to šinuli dál na zříceninu hradu Vítkovec 275 m.n.m.

Následovalo V. stanoviště – Vopičárna. Měli jsme svázaný ruce k sobě, v puse pingpongový míček, zavázané oči a ve vymezeném prostoru jsme měli najít dle písniček kýbl s bordelem (bahno, písek) a v tom hledat věc a podle hmatu poznat, co to je. Polská písnička Polka z roku 1996 nás provázela další řádku kilometrů. Myslím, že ostatní byli docela rádi, když jsme tu melodii s Prachem zapomněli. Další náš

cíl VI. stanoviště byl Tisícový kámen 423 m.n.m. – Vylézačka. Tři lana, kdy každé lano mělo smyčku na nohu. Prostřední lano bylo společné a pomocí karabin a přenášení váhy jsme se měli dostat nahoru a políbit kládu. Na základě toho mě Rajče nazval Studenou kládou a žhavým polenem. Rajče neztrácí smysl pro romantiku ani po 40 km.

VII. stanoviště Prasárna Ronov 552 m.n.m. Štafetový běh, na jehož konci jsme měli naskládat sirky jednou rukou do krabičky a zavřít ji.

Poslední VIII. stanoviště Střelba, Kravaře 278 m.n.m. A protože můj sparring Kachna tvrdí, že nejsme soutěžní typy, tak jsme poslední 3 km běželi, abychom nahnali nějaký ten čas a předhonili, co se dalo. U posledního stanoviště si jeden zavázal oči a měl vodní pistolku a druhý ho navigoval na plechovky. Ještě, že foukal ten vítr. Bylo zhruba 22:30 a jsme v cíli. Další skoro ta nejdůležitější disciplína byl guláš v jídelně. Už kvůli němu, vám stojí za to se zúčastnit Z3V!

Takže se sluší tento článek nějak zakončit. Počet startujících dvojic 70, 61 dvojic závod dokončilo. Tudíž úmrtnost 12,86%. Délka tratě vzdušnou čarou 40,2km, dle Džeryho propočtů jsme ušli 60 km. Vystoupáno a sestoupáno 1222 m. A pořadí? To si najdete na netu. Každopádně Malina a Kachna jedou příští rok i do Beskyd!

Externí dopisovatelka Malina

The logo consists of the word 'obrok' in a purple, rounded, bubbly font, followed by the number '13' in a white, rounded, bubbly font. Both are enclosed in a thick, black, irregular outline that gives it a hand-drawn, graffiti-like appearance.

Pár odvážných RR se rozhodlo vyrazit na Obrok 13 do Švihova. Ve středu zakotvila na hradě 1.část naší sestavy a to: Rajče, Vena, Čára.

Ve čtvrtek ráno v brzkých hodinách dorazil Kostík a Fousek. Rozbalili jsme stany, nasadili všichni pracovní rukavice a šlo se na vlak, který nás dopravil do Klatov a tam jsme se rozešli podle navolených služeb. Zdatní muži našeho kmene se usadili na faře a dívky na charitě. Nejdelší směna trvala do 5 hodin odpoledne. Poté se opět všichni sešli na hradě u svých stanů.

Další den měl každý kmen připravené (INSPIRO) inspirativní hru pro ostatní na tábory, schůzky atd. Ve 14:00 se konala VELKÁ HRA na louce za hradem, po ukončení se každý navečeřel a očekával nás koncert. V sobotu hned od rána začaly netradiční sporty= kin-ball, hakys, korfbal, tchoukball, ultimate frisbee, kriket, hakys a další.

V následujících hodinách začalo VAPRO = přednášky se známými i méně známými osobnostmi a tématy během čtyř bloků. A jako každý jiný večer na nás čekal další koncert Voxel. A hned po koncertu jsme se poskládali do aut a jeli domů. Po celý obrok jsme měli i doprovodné (doplňující) programy= 4D kino, noční hru, ...

Podzimní old skautské prázdniny

S příchodem října se začali old skauti a jejich děti výrazně těšit na blížící se podzimní prázdniny, které již po několikáté hodlali strávit společně, nejlépe na nějaké příhodné chatě. Výběr vhodné lokality byl sice mírně limitován (nesmí to být příliš daleko a nemusí to být na horách – loňské říjnové brodění závějeji v teniskách nebylo to pravé), ale průzkumnice Kulka (s Bopem a Jolčou) odvedly dobrou práci a našly. Konstantinovy Lázně. Žádné hory, žádná opuštěná místa na konci světa, ale LÁZNĚ. Zbývalo jen doladit cenu, počet účastníků a podobné drobnosti. A tak se ladilo a ladilo - a ubytování bylo: kdesi u Bezdružic uprostřed hlubokých lesů mezi kopci, kde nebylo nic, než 2 rybníky, 2 momentálně prázdné kempy s prázdným bazénem, penzion a hospoda. No a na nás vyšel ten penzion a hospoda. Při počtu 6 vícedětných rodin a několika standartních old skautů nás bylo vcelku dost – penzion stačil jen tak tak, a hospoda byla jenom naše. V okruhu 10 km krom lesa nic, tudíž nerušil nikdo nikoho.

Letošní pobyt byl naplánován jako čtyřdenní, což byl výborný nápad – počasí bylo náramné a věcí k vidění spousta. Již cesta na místo určení byla zajímavá, zejména poslední mnohakilometrový úsek vedoucí hlubokým lesem po úzké rozmlácené silničce zapadané listím, která klesala a klesala a byla cca 2x delší než sděloval omšelý ukazatel. Zejména noční jízda poskytovala nevšední zážitek. Dojeli všichni, všichni se sešli k (ještě vlastní) večeři, a byl tu první veselý večer s kytarami a zpěvy. Účastníci dětského věku byli postupně odkládáni ke spánku a dospělí si radostně užili společného setkání. Jana s Frenkym se tužili k zítřejšímu cyklovýletu, ostatní se dobře připravovali na pěší turistiku s dětmi.

A bylo sobotní ráno a všichni jsme se potkali u společné snídaně, tentokrát předplacené. Co se jídla týče, musím konstatovat, že kvalita, množství a pestrost se každým dnem výrazně zvyšovala – v sobotu se snídal odleželý chléb s různými přílohami, v neděli to již byly nahříváné toustičky a v pondělí dokonce hamburgery. K tomu různé masové i bezmasé dobroty, a pro mě nepochopitelné, dětmi však vítané nanuky. (Snídáte někdo v říjnu nanuky? Já tedy ne). Co se stravování týče, měli jsme objednané snídaně a večeře (ty byly též výborné).

Obědy jsme měli ve vlastní režii – kde jsme zrovna byli, tam jsme se najedli.

Takže: při té první společné snídani jsme si vzhledem ke skvělé předpovědi počasí za pomoci znalce místních krás Bopa naplánovali velkou okružní turistiku poblíž Konstantinových Lázní. Bylo to slibné, čekala nás naučná stezka a malebný lom s jezírkem u Hradištského vrchu. Jak jsme naplánovali, tak jsme udělali. Ranní autoturistika a vedoucí vozidlo Bop-Kofič nás bezpečně zavedli do Konstatinových Lázní. Hromadnou jízdu nám zpestřila Policie ČR, kterážto se rozhodla z naší skupiny překontrolovat jedno nesvítící vozidlo. Poté jsme již bez zdržení vjeli do města. Zde jsme odstavili našich cca 6 vozů a chladným vlhkým ránem vyrazili vzhůru do lesů. Úspěšně jsme vybrali správnou stezku a brzy objevili odbočku k Panence ve skále. Bop, znalec místních reálií, nás vnadil takto: „Připravili byste se ke své škodě o výjimečný duševní a estetický zážitek. Panenka ve skále, to není jen tak nějaká lecjaká soška svaté Panenky Marie, kdepak! Panenka ve skále je totiž překrásné tiché poutní místo ukončené dřevěným schodištěm a zastřešenými lavičkami zvoucími k rozjímání...“

Po takovéto návnadě jsme neodolali a svižně odbočili na kluzkou stezku. A když jsme k té kráse dorazili, Bop měl ještě další průvodcovskou vložku, kteroužto oceňovaly všechny děti:

Podle pověsti zapsané v místní kronice z r. 1650 se manželce hajného z Polučan ztratilo při procházce lesem její malé dítě. Usilovné hledání do pozdní temné noci nepřineslo žádný výsledek, a proto prohledávání lesa pokračovalo ihned po ranním rozbřesku. Jaká byla radost rodičů i dalších pomocníků, když našli právě zde u skalky dítě živé a zdravé. Podle jeho vyprávění se mu brzy po setmění zjevila zářící krásná paní, která o něho celou noc pečovala. Tou paní samozřejmě nemohl být nikdo jiný než Panenka Maria. Za tento skutek a milosrdenství a jako projev díkůvzdání vděční rodiče tento lesní kout upravili a nechali zde postavit sošku Panenky. Od té doby na toto místo chodili lidé zblízka i zdaleka, modlili se k Panence a prosili o pomoc ve svých neshodách. Podle pověsti byli vyslyšeni a bylo jim pomoheno.

Zvídavé dotazy nejmladších účastníků si jistě umíte představit, starší účastníci pak měli dotazy typu „kde je nejbližší občerstvení“ - jejich

prošba však vyslyšena nebyla. Vzápětí nás ovšem dostal Martin se svým dokonalým mobilem, který ukázal, že nejbližší hospoda je za kopcem cca 3 km a jmenuje se Hadovka. K tomuto sdělení podotkla tiše Zuzanka, že Hadovka je přece smradlavá houba a do takové hospody by ona jít nechtěla. Nešel nikdo, protože před námi byl krásný podzimní les. Lupení se válelo úplně všude, slunce svítilo, a tak se na jedné vyhlídce strhla velká listová bitva, při které se vzápětí v listí váleli asi úplně všichni. Poté jsme klidným krokem pokračovali úbočími kopců až k zatopenému lomu Hradiště, který byl fakt dobrý, taková skoro maličká Amerika. Ještě jsme zahlédli potápěče, kteří právě končili s dováděním pod vodou. My jsme se pokochali na písčné pláži a nechali se vyfotit okolojdoucími turisty. A jelikož již bylo časné odpoledne a my ještě neobědvali, směřovaly teď naše kroky dolů do města. Tam jsme našli malebnou a příjemnou restauraci, kde nám dobře a hlavně rychle uvařili. Tudíž jsme ještě mohli vyrazit dobýt naši první zříceninu - Švamberk na kopci Krasíkov. Hned vedle Švamberku je i stará kaple sv. Máří Magdalény, tak jsme měli hned dvě památky najednou. Místo je to malebné, myslím, že menší i větší děti si zde užily své. Všechno jsme krásně stihli, slunce zapadalo a my se mohli spokojeně a autoturisticky přesunout zpět na naši základnu do lesů. Tam nás již čekala dobrá večeře od pana hospodského, děti si ještě zadováděly v chatkovém kempu, Jogurt tak usilovně, že musel být překontrolován v lékařském zařízení, z čehož jeho rodiče měli velkou radost.

A byl další pěkný večer, Jana s Frenkim již museli odjet, ale namísto nich dorazila neméně kvalitní posila Šat, po zpěvech večerních zvaný i Šut.

Jak už to bývá, po sobotní krátké noci přišlo nedělní ráno, pro děti svěží a lehké jako pírkó, pro dospělé těžké strašně moc. Po delší diskusi, které se muži z důvodu ranní indispozice nebyli schopni aktivně zúčastnit, byl ženami předestřen a následně i schválen tento návrh: autoturisticky se přesunout k rozcestníku do údolí Dudákovského mlýna a odsud podniknout pěší túru po naučné stezce Šipín, kterážto nás dovede až na Gutštejn. Zbýval jen drobný logistický oříšek – jak přesuneme auta ze startu do cíle. Ale i to jsme hravě vyřešili, pobledlí muži vyrazí společně s dětmi na trasu, zatímco ženy

zavezou vozy ke Gutštejnu a jedním jediným strojem se vrátí na start a hbitě doženou mužodětskou skupinu. Jak jsme naplánovali, tak jsme udělali. Pouze Hnídojc se neúčastnili, jelikož se museli vrátit do Přeštic.

Nedělní ráno bylo stále jiskřivé a krásné, po vydatné snídani jsme se rozmístili do vozů a vyrazili. Dojeli jsme, kam měli, a začalo mírně pršet. Děti si vzaly pláštěnky, mužové vzali děti a vyrazili. Ženy se nasunuly do vozů, odjely, kam měly a vzápětí se vrátily, kam měly. Lehce dohnaly výpravu. Přestalo pršet. Všichni společně jsme dorazili ke Svaté studánce, kde jsme si počítli různé zajímavosti – mimo jiné i to, že po požití této vody invalidé odhazují berle a ženou po svých. Hned jsme si vzpomněli na chybějící Hnídu a její hůlky – no zaváhala, že s námi nemohla jít☺ Svižně jsme pokračovali na vyhlídku a hradiště Šipín a ujistili kolemjdoucí turistky, že ke Gutštejnu je to tudy. Vybaveni 2 turistickými mapami z roku 2000 a Čochtanovou navigací jsme pokračovali vzhůru dolů příkrým srázem k Úterskému potoku. A bylo to divné, vést nás měla červená značka, my se však řídili stále po žluté, která v mapě vůbec nebyla. Čochtan a jeho navigace pravili, že jdeme blbě (ale my tomu nevěřili), a tudíž jsme po zdolání divoké lávky přes potok začali rozmýšlet, kudy kam. A rozmýšleli jsme dobře, cesta nás vedla, tak jak jsme potřebovali. (V cíli jsme zjistili, že žlutá značka vedoucí na Gutštejn zde byla vyznačena teprve nedávno, tudíž v našich mapách chyběla).

Příjemná cesta nás pohodlně přes lesy a skály dovedla k romantickému potoku Hadovka, a hned za ním na nás čekal Gutštejn, překrásný polozřícený hrad, který nestojí na kopci, nýbrž u potoka. Slunce svítilo, my se kochali a bylo to krásné. A zase bylo časné odpoledne, a opět jsme se chtěli někde dobře najíst. Lákala nás včerejší prověřená restaurace v KL, ale nakonec jsme zajeli ozkoušet Bopem prověřenou pizzerii v Dolní Polžici, kde se nachází i lanové centrum. Pizzerie to byla hezká a včetně nás v ní bylo opravdu hodně lidí. Což se projevilo i na kvalitě obsluhy, kdy ani po hodině od objednávky jsme nic nedostali. Jindy mírná Kulka vyrazila odhodlaně do boje o jídlo, načež se jí od personálu dostalo odpovědi, že je nás moc, a tak jim to prostě dlouho trvá. No, trvalo jim to hodinu a půl, a ani se nám neomluvili. Tak jsme to snědli a odcházeli s pocitem, že sem už příště nepůjdeme. Na lanové centrum už jsme pomyšlení také neměli, venku

se ochladilo, foukalo a večer se blížil. Všichni do aut a hurá do „našeho“ penzionu. Zde nás potěšili řízkem k večeři a také se vrátili všichni Hnídovic – nemohli to prostě vydržet bez ostatních!

A zase byl pěkný večer, dnes odjížděli Bedlákojc – práce prý je volá. Na zítřek hlásila předpověď počasí nehezky, tudíž jsme se dohodli, že ráno moudřejší večera.

Pondělní sváteční ráno nás ale dostalo. Bylo úplně jasno a aktuální předpověď slibovala, že to tak bude celý den. Tudíž jsme (rychle to nebylo) sbalili, rozloučili se s personálem a vyrazili.....na Buben! Cestou jsme se zastavili na Hracholuskách, kde bylo nádherně. Popošli jsme k lávce přes řeku Mži a od procházejících turistů zjistili, že tudy cesta nepovede – následující lávka pod Bubnem je stržená od velké vody. A tak jsme auty popojeli do Plešnice a vyrazili nádhernou lesní cestou po modré značce ke hradu Buben. Zde všechny děti za pomoci Kulky našli poklad, celý hrad byl důkladně prošmejděn a s velkou spokojeností jsme se vydali lesem zpět. Pozdravili jsme se s kolemjdoucím Křovím, a téměř v poklidu došli k parkovišti. Domluvili jsme se, že se společně stavíme na pozdní oběd v Touškově. A slovo si vzal Čochtan, že by se teď rád stal vedoucím vozem, když má tu navigaci a tak.... Blahosklonně jsme mu to dopřáli, a vyrazili za ním. Již první nečekaná odbočka do polí se nám zdála zvláštní – ale když má tu navigaci... Nebudu to prodlužovat – polní cesta nás zavedla k lesu, kde už nebylo vůbec nic, pouze vpravo vlakový viadukt průjezdný tak pro kolo. No, poslali jsme Čochtana i s jeho navigací na méně zodpovědné místo v koloně, pracně se otočili a po normální silnici bez problémů a bez navigace dojeli do Touškova na oběd. A tak skončilo naše podzimní oldskautské putování, které se myslím, moc vydařilo.

Yetti

První lednový víkend světlušky obcházely již po šesté příchovické domy a byty, aby přispěly co největší částkou do Tříkrálové sbírky. Akce se zúčastnilo 20 světlušek rozděleno do čtyřčlenných skupin. Doprovod jsme jim dělaly my - já, Haník a Marti. Podařilo se nám vybrat krásných **11 471 Kč**, nejvíce z okolních přeštických obcí. Děkujeme všem za příspěvky a světluškám za velký dobrý skutek. Kiki

Protlak – časopis střediska Příchovice

Vychází 4x ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Skřítek(skautky),
Rajče(RR,vlčata), Kiki(světlušky), Čára(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 26.1.2014 **neprodejné** <http://prichovice.skauting.cz>